

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Episcopo Et Decano Silvanectensi, & diocesis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

Ecclesie ea
conditione ut
in ea preben-
dam obtineat.
Cap. Toa nos.
De simonia.

sibi liceat eadem bona in ipsa Ecclesia pro prebenda tenere, an bona recipi debeant sic oblata, & idem Clericus assumi valeat in Canonicum ejusdem Ecclesie absque vitio simoniae. Nos igitur devotioni tuae taliter respondemus, quod si quis Clericus cum conditione vel pacto largiatur aut offerat bona sua, ut illa postmodum pro prebenda retineat, & ut in Canonicum admittatur, hujusmodi oblatio vel receptio fieri non poterit sine vitio simoniae, cum in talibus omnis pactio ac conventio cessare debeant juxta canonicas sanctiones. Si vero pure ac sine pacto & conditione qualibet offerat aliqua bona sua, rogans humiliter ut in Canonicum admittatur, & ut bona ipsa in vita sua retinere sibi liceat pro prebenda, & Clerici ejusdem Ecclesie pure consentiant, hujusmodi receptio proculdubio fieri poterit absque scrupulo simoniace pravitate. Licet autem taliter duxerimus respondendum, quia nobis datum est de manifestis tantammodo judicare, si tamen is qui talem donationem facit, ea intentione ducatur ut per temporalia bona, quae offert, spiritualia valeat adipisci, & Clerici qui eum in fratrem admittunt, non essent eum, nisi commoda temporalia perciperent, admissuri, sine dubio tam ille quam isti apud districtum judicem, qui scrutator est cordium & cognitor secretorum, culpabiles judicantur. Datum Romae apud sanctum Petrum 111. Non. Decemb. an. x.

EPISCOPO ET DECANO
Silvanicensi, & Abbati de Chassis
Silvanicensis diocesis.

Epist. 170.
De iure Abbat-
is Carrofenfis
in monasterio
Andrense.
Videtur 9. spi-
cil. Dachser, pag.
564. 567. 568.
573. & 587.
Cum dilectus
De consuetud.

Cum per privilegium felicitis recordationis Alexandri Papae praedecessoris nostri, quod nobis olim praesentatum inspeximus, dilectis filiis Priori & conventui sancti Salvatoris & sanctae Rotrudae Andrensis monasterij sit concessum ut ejusdem cenobij obeunte Abbate, nullus ibi qualibet subreptionis astutia seu violentia praepnatur nisi quem fratres vel eorum pars consilij sanioris secundum Deum & beati Benedicti regulam duxerint eligendum, ad petitionem eorundem Prioris & conventus ipsis super hoc nostras litteras concedentes, curavimus districtius inhibere ne quis super eadem concessione temere ipsos impetere vel molestare praesumat, sed liceat ipsis & successoribus suis nunc & amodo, cum Ecclesiam Abbate vacare contigerit, personam idoneam de

gremio suo vel aliunde per regularem electionem sibi praeficere in pastorem, Karrofenfi monasterio humiliter praesentandum, ut ab ipso confirmationem accipiat, & reverentiam ei quam debet impendat. Nuper autem nuntius Karrofenfis Ecclesiae ad praesentiam nostram accedens sua nobis insinuatione monstravit quod locus in quo Andrensis Ecclesia est fundata, ex quo primo monachos habuit, fuit in elemosynam concessus Ecclesiae Karrofenfi, & ejus diu extitit prioratus, sed tandem ad petitionem illius qui elemosynam fecerat sustinuit quod fieret abbatia & pleno jure subesset eidem & semper Abbatem postulare ac recipere de monasterio memorato. Quae utique institutio per plures Romanos Pontifices extitit confirmata. Ceterum tempore praedicti Alexandri praedecessoris nostri nulla de praedictis omnibus habita mentione, ut personam idoneam regulariter sibi possent praeficere in Abbatem, ab eo dictum meruerunt privilegium obtinere, nec tamen sunt hactenus illo usi. Nunc autem ad aliam Ecclesiam eorum Abbatem translatam, nisi sunt in fraudem a Karrofenfi Ecclesia impetrare ut semel tantum de suis eligerent & electum Ecclesiae praesentarent, pro quo non parvam pecuniam tam ipsi Abbati quam monachis & novos Ecclesiae redditus offerebant. Sed cum eorum petitio nullatenus fuisset admissa, & bonae memor. Morinensis Episcopus sub excommunicationis poena praecipisset eidem ut infra certos dies eligerent, sicut consueverant, de monasterio Karrofenfi, & Abbas nostram audientiam appellasset, & posuisset terminum, ne quid circa electionem faciendam de antiqua & approbata consuetudine immutarent, iidem tacitis omnibus supradictis praedictam inhibitionem impetrarunt a nobis, & antequam impetrassent eandem, nihilominus elegerunt. Praeterea nobili viro Comiti de Vines, in cuius sunt dominio, concesserunt, eidem super hoc litteras Capituli conferentes, ne de cetero possent eligere sine ipso, & sic bona Ecclesiae donis & oblationibus distrahunt & attentant plurima quae vix poterunt revocari. Quia vero super his nobis non potuit fieri plena fides, discretionem vestram per apostolica scripta mandamus quatenus vocatis ad praesentiam vestram qui fuerint evocandi, inquiratis super praemissis omnibus diligentius veritatem, & si de partium processerit voluntate, causam ipsam appellatione remota

* id est, ad Ecclesiam Hammentem.

* Gines.

fine canonico terminetis. Alioquin quæ inveneritis redigentes in scriptis, eadem nobis sub sigillis vestris inclusa mittere procuretis, præfigentes partibus terminum competentem quo recepturæ sententiam nostro se conspectui repræsentent. Testes autem &c. Nullis litteris veritati & justitiæ præjudic. &c. Quod si non omnes &c. tu frater Episcopo &c. Datum Romæ apud sanctum Petrum v. Idus Decembris anno decimo.

ARCHIEPISCOPO SENONENSI.

Epist. 171.
De auctoritate
Metropolitica
Senonensium, & ap-
pellatione.
L. c. de
jud. ord.

Licet in corrigendis excessibus juxta canonicas sanctiones appellationis sit diffugium interclusum, & ideo venerabilis frater noster Parisiensis Episcopus à nobis acceperit in mandatis non solum in monachos & alios viros religiosos quàm etiam Clericos seculares suæ jurisdictioni subiectos, qui multa gravia committere proponuntur quæ cedunt non solum in animarum dispendium, sed etiam in scandalum plurimorum, inquirat & corrigat appellatione remota quæ viderit corrigenda, statuens ad reformationem eorum quod regulare fuerit & honestum, quia tamen intentionis nostræ nec fuit nec esse debuit jurisdictioni tuæ per mandatum hujusmodi derogare, auctoritate præsentium duximus declarandum quod si forsitan in inquisitionibus ab eodem Episcopo, non tamquam delegato, sed tamquam ordinario, faciendis aliquis casus emerferit in quo licitum sit ad sedem metropolitica appellare, prædicti occasione mandati auctoritati tuæ quod minus ad te tamquam ad Metropolitanam appellari valeat nolumus aliquatenus derogari. Tu tamen nec impediatur per te ipsum, nec per alios facias impediri, quod minus idem Episcopus in corrigendis excessibus subditorum officij sui debitum exequatur; & si forsitan in casu concessio ad te fuerit appellatum, in appellationis causa prudenter & justè procedas. Datum Romæ apud sanctum Petrum xiv. Kal. Januarij anno decimo.

WIGORNIENSI, HELIENSI
& Herefordensi Episcopis.

Epist. 172.
De negotio Ar-
chiepiscopi
Boniæ, &
Episcopi Du-
racensis.
Vide lib. 11.
quæ. 87.

A Regalis celsitudinis auditorio non est ita lectio divinorum librorum, sicut credimus, aliena quin Herodem Regem misisse manum suam, ut affligeret quosdam de Ecclesia, Lucam audierit recitare. Cujus utinam detestanda memoria carissimum in Christo filium nostrum Iohannem Regem Anglorum illustrem commoveat;

ut quod religioso judicio damnare debet in illo, maturiori consilio corrigat in seipso. Pervenit siquidem ad nos clamor, & in plurimas mundi partes non absque regie famæ detrimento percurrit, quod pravo seductus consilio manum suam in Ecclesiam extendere non expavit, & venerabilem fratrem nostrum Eboracensem Archiepiscopum multipliciter affligendo, mobilia & immobilia sua bona diripi ac invadi & à suis exactiones gravissimas per apparitores fecit tam impios extorqueri qui & corpora resistentium sibi caperent & bona nihilominus confiscarent, ac tandem eodem Archiepiscopo cum Episcopo Dunelmensi super hoc flexis sibi genibus supplicante, oblitus regie mansuetudinis, deprecationem ipsorum immo venerationem creatoris in ipsis despexit. Cum igitur ejus exemplo nos deceat pro terræ mansuetis arguere qui servis suis nocere hominem non permisit ac Reges corripuit pro eisdem, serenitatem regiam rogandam duximus attentius & monendam ut quæ sunt digna Rege recogitans, præfato Archiepiscopo ac suis & Ecclesie, immo Deo, tam plenam quàm debitam satisfactionem faciat exhiberi. Quocirca fraternitati vestræ per apostolica scripta præcipiendo mandamus quatenus dictum Regem, nostras ei litteras præsentantes, quas super hoc destinamus eidem, prudenter moneatis ad id & efficaciter inducatis. Alioquin, quantumcunque ipsum in Christi visceribus diligamus, regioque velimus honori deferre, quia nos libertati ecclesiasticæ non oportet propter humanum deesse favorem, quam Dominus noster Iesus Christus suo sanguine comparavit, volumus & præcipimus ut nisi ad commonitionem vestram adimpleat quæ præmisimus, totam Eboracensem provinciam supponatis ecclesiastico interdicto, & illud faciatis usque ad satisfactionem condignam inviolabiliter observari, contradictores appellatione postposita per censuram ecclesiasticam compescendo. Quod si non omnes &c. duo vestrum &c. Datum Romæ apud sanctum Petrum xv. Kal. Januarij, anno decimo.

I. DE LONGOCAMPO
Rothomagensi Archidiacono.

Cum secundum Apostolum nos oporteat cum infirmantibus infirmari, sperans in nostra compassione tuæ passionis solatium invenire, nobis humiliter intimasti quod cum gravi debilitate corporis

Epist. 173.
Ei infirmo cō-
ceduntur pro-
curatores.